

CS

CS

CS

KOMISE EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ

V Bruselu dne 10.12.2009
KOM(2009)669 v konečném znění

ZPRÁVA KOMISE

o provádění rámcového rozhodnutí Rady 2004/757/SVV, kterým se stanoví minimální ustanovení týkající se znaků skutkových podstat trestných činů a sankcí v oblasti nedovoleného obchodu s drogami

[SEK(2009)1661]

1. METODIKA

Cílem rámcového rozhodnutí 2004/757/SVV¹ je přijetí minimálních ustanovení týkajících se znaků skutkových podstat trestných činů nedovoleného obchodu s drogami a prekurzory, jež by na úrovni Unie umožnily společný přístup k boji proti takovému nedovolenému obchodu².

Účinnost podniknutých snah závisí zejména na sblížení vnitrostátních prováděcích opatření³, které je Komise pověřena v této zprávě vyhodnotit⁴. Komise k tomu použila kritéria hodnocení běžně používaná při rozboru provádění rámcových rozhodnutí (vlastní účinnost, jasnost a právní jistota, plné uplatnění, dodržení prováděcí lhůty)⁵ a zvláštní kritéria, a to především efektivitu (praktické provedení) a účinnost (vzhledem k mezinárodní soudní spolupráci) rámcového rozhodnutí.

Ke dni 1. června 2009 dostala Komise odpověď od 21 členského státu⁶. Povinnost předkládat informace podle čl. 9 odst. 2 rámcového rozhodnutí tak nesplnilo a tudíž nebude zahrnuto do zprávy, šest následujících členských států: Itálie, Kypr, Malta, Řecko⁷, Spojené království, Španělsko⁸.

2. ROZBOR VNITROSTÁTNÍCH OPATŘENÍ PROVÁDĚNÍ

2.1. Definice (článek 1)

Ohledně definice drog a prekurzorů se článek 1 odvolává na úmluvy OSN z roku 1961, 1971 a 1988⁹, které ratifikovaly všechny členské státy, a ohledně prekurzorů na právní předpisy Společenství, které se uplatňují přímo¹⁰.

Bez ohledu na skutečnost, že některé členské státy nepředložily své definice (CZ, DE, HU, SI, BG), dochází Komise na základě podkladů obdržných z jiných členských států ke zjištění, že provádění článku 1 nepůsobí těmto členským státům potíže a je zahrnuto do již platných odpovídajících vnitrostátních opatření.

¹ Úř. věst. L 335, 11.11.2004, s. 8.

² Třetí bod odůvodnění.

³ Devátý bod odůvodnění.

⁴ Článek 9.

⁵ KOM(2001) 771 ze dne 13.12.2001, bod 1.2.2.

⁶ Mezi nimi ovšem Bulharsko předložilo pouze velmi částečná znění předpisů, na které se ve své odpovědi odvolává, a jež budou proto zohledněny pouze pro informaci a s výhradou.

⁷ Řecko ovšem oznámilo v roce 2008 Komisi, že prováděcí předpis má být v nejbližší době projednáván v parlamentu.

⁸ Španělsko ovšem oznámilo Komisi jak v roce 2006, tak v roce 2008, že prováděcí opatření jsou součástí projektu právě probíhající reformy trestního zákoníku.

⁹ Jednotná úmluva o omamných látkách z roku 1961 (ve znění protokolu z roku 1972, kterým se mění jednotná úmluva o omamných látkách z roku 1961); Vídeňská úmluva o psychotropních látkách z roku 1971; Úmluva Organizace spojených národů ze dne 20. prosince 1988 proti nedovolenému obchodu s omamnými a psychotropními látkami.

¹⁰ Nařízení (ES) č. 111/2005 a č. 273/2004, viz pracovní dokument s. 7.

Pokud jde o pojem „právníká osoba“, je v čl. 1 odst. 3 použita standardní definice užívaná v různých rámcových rozhodnutích. Sedm členských států nepředložilo odpovídající informaci (CZ, DE, LU, PT, SE, SI, SK)¹¹.

2.2. Trestné činy související s nedovoleným obchodem s drogami a prekurzory (článek 2)

Jednání popsaná v ustanoveních článku 2 přebírají jednání vyjmenovaná v článku 3 úmluvy z roku 1988. Existuje ale jeden podstatný rozdíl: rámcové rozhodnutí vylučuje z oblasti své působnosti jednání s cílem vlastní spotřeby (čl. 2 odst. 2).

Pokud jde o prekurzory drog, zpráva se omezuje na trestné činy související s nedovoleným obchodem; zabývá se proto pouze rozbořem postihů za porušení ustanovení předpisů Společenství v této oblasti.

2.2.1. Trestné činy související s nedovoleným obchodem s drogami (čl. 2 odst. 1 písm. a), b), c))

Obecně lze říci, že vnitrostátní předpisy členských států nikdy zcela nepřebírají všechny pojmy stanovené v článku 2. Ukazuje se, že použití obecných výrazů nebo volnější výklad umožňují případně překonat tyto formální nedostatky. Tak například pojmy *výroba* a *zhotovování* se často v konkrétních případech dají vzájemně zaměnit, nebo jednání neuvedená v právním předpisu lze trestat pomocí zákazu *držení*, což je jasný výchozí předpoklad každého nedovoleného obchodu.

Deset členských států (AT, BE, FI, HU, IE, LV, LU, NL, PT, RO) převzalo do svých právních předpisů všechna nebo téměř všechna dotčená jednání. Čtyři členské státy (DE, EE, FR, SE) převzalo pouze část, ale dodržují rámcové rozhodnutí díky používání obecných pojmů. Právní předpisy sedmi členských států (BG, CZ, DK, LT, PL, SI, SK) jsou méně jednoznačné¹² a nezaručují tak plné provádění rámcového rozhodnutí dostatečně jasným a přesným způsobem.

2.2.2. Trestné činy související s nedovoleným obchodem s prekurzory (čl. 2 odst. 1 písm. d))

Právo již platné ve většině členských států je v souladu s čl. 2 odst. 1 písm. d), protože buď pojímá nedovolený obchod s prekurzory stejně jako nedovolený obchod s drogami, a trestá tak stejná jednání (BE, BG, CZ, DE, SI, SK), nebo uznává zvláštní trestné činy související s nedovoleným obchodem s prekurzory, protože jeho oblast působnosti je širší a není vždy možné považovat ho za nedovolený obchod s drogami (AT, EE, FI, HU, IE, LT, LU, LV, NL, PL, PT). Dovoz, vývoz nebo držení tak často naplňují skutkovou podstatu trestného činu (HU, IE, LU, LV, PT).

Po přijetí rámcového rozhodnutí pouze dva členské státy (RO, SE) změnily své právní předpisy, aby se přizpůsobily čl. 2 odst. 1 písm. d).

¹¹ BG upřesnilo, že jeho právní předpisy žádnou definici právnické osoby neobsahují.

¹² Viz pracovní dokument, s. 9.

Dva členské státy (DK, FR) naopak prohlašují, že jejich trestní právo nedovolený obchod s prekuzory nezohledňuje jako takový, ale že může být trestán jako pokus nebo účastenství a pomoc při nedovoleném obchodu s drogami. Komise vyjadřuje vážné pochybnosti o souladu těchto systémů a především si klade otázku o provádění článku 3¹³: obává se totiž, že neexistence zvláštního trestného činu nedovoleného obchodu s prekuzory je na překážku skutečného zohlednění tohoto obchodu, a to především pokud jde o pokus, návod a pomoc.

Je tedy nutné dojít k závěru, že pokud jednání zakázaná rámcovým rozhodnutím v oblasti prekuzorů jsou také zakázána vnitrostátním právem, mělo na to rámcové rozhodnutí omezený vliv.

2.3. Návod, pomoc, účastenství a pokus (článek 3)

S prováděním článku 3 nebyly výraznější potíže: Komise se domnívá, že z 21 členských států, které předložily požadované informace, má 18 členských států právní předpisy v souladu¹⁴. Z těchto 18 členských států dva kvůli tomu změnily své právní předpisy (FI, SE) a další dva (DE, SE) také využívají možnosti, které čl. 3 odst. 2 nabízí.

2.4. Sankce (článek 4)

2.4.1. Standardní trestné činy (čl. 4 odst. 1)

U právních předpisů pěti členských států (BG, LT, LV, NL, SE) jsou hlavně kvůli nedostatku informací potíže s výkladem. Je-li hranice jednoho roku všude dodržována, maximální výše trestu je ve skutečnosti ve většině členských států podstatně vyšší. Ve dvanácti členských státech (BG, FR, HU, IE, LT, LV, NL, PL, PT, RO, SI, SK) tak výše trestu může dosáhnout více jak dvojnásobku rozpětí navrženého rámcovým rozhodnutím, tedy horní hranice trestní sazby je šest let a více, někdy až dvacet let či dokonce doživotní odnětí svobody. V rozdílech právních předpisů členských států se tak vcelku nic nezměnilo.

Zároveň mají horní hranice trestní sazby plný smysl pouze tehdy, jsou-li trestní stíhání skutečně zahájena a soud poté skutečně takové tresty vynese: srovnání uplatňovaných soudních postupů v každém členském státu by umožnilo vyhodnotit, do jaké míry bylo cíle sblížení vnitrostátních systémů dosaženo ve skutečnosti.

V této souvislosti si zasluhují složitost nizozemského systému a dohady vyvolané coffee-shopy zvláštní pozornost. Prodej lehkých drog v coffee-shopech je výsledkem tolerantního, přísně regulovaného přístupu k jevu, který je právními předpisy nadále považován za trestný čin. Pokyny státního zastupitelství v oblasti coffee-shopů stanoví hranici zastavení trestního stíhání na 5 gramů konopí na osobu. Pokud jsou tedy nizozemské právní předpisy v souladu s čl. 4 odst. 1, je tolerantní přístup ke coffee-shopům založen na zásadě oportunity, ke které se Komise nemusí vyjadřovat. Jelikož je ale rámcové rozhodnutí zaměřeno na nejzávažnější

¹³ DK upřesnilo, že pokus o pokus (sic) nebo účastenství jsou trestně stíhatelné, FR neposkytla žádné stanovisko.

¹⁴ Tři členské státy (BG, HU, RO) neposkytly dostatečné informace.

formy trestné činnosti, klade si Komise hlavně otázky ohledně zásobování těchto coffee-shopů ve velkém měřítku zločinnými sítěmi.

Komise tak zjišťuje formální soulad všech předložených vnitrostátních předpisů¹⁵, ale nezbyvá jí než litovat jejich různorodost a klást si otázky ohledně jejich praktického uplatňování.

2.4.2. *Závažné trestné činy v oblasti nedovoleného obchodu s drogami (čl. 4 odst. 2)*

Dvacet členských států z 21, které odpověděly¹⁶, uspokojuje z hlediska míry trestní sazby požadované v čl. 4 odst. 2. Tresty se ovšem pohybují v rozmezí 10 až 15 let. Deset členských států stanoví horní hranici trestní sazby na 10 let (AT, BE, CZ, DK, EE, FI, HU, LT, LU, SE) a osm členských států na 15 let (BE, CZ, DK¹⁷, DE, HU, LT, LV, SK). Šest členských států má podstatně vyšší tresty (FR, HU, IE, LU, RO, SE), zatímco pouze čtyři členské státy stanoví maximální tresty v rozmezí od 5 do 8 let (AT, LT, NL, PL).

Osm členských států zohledňuje hlediska množství a poškození zdraví (AT, CZ, DK, DE, FI, NL, SE, SK), zatímco osm dalších zohledňuje pouze jedno z těchto hledisek (BE, EE, HU, LT, LU, LV, PL, RO). A konečně právní předpisy pěti členských států se o nich nezmiňují vůbec (BG, FR, IE, PT, SI). Jelikož maximální trest za základní trestný čin se již v těchto členských státech pohybuje v trestní sazbě požadované v čl. 4 odst. 2, či ji přesahuje, nepředstavuje neexistence tohoto rozlišování sporný prvek.

Komise se proto domnívá, že míra provádění čl. 4 odst. 2 je uspokojivá, protože rozmezí trestních sazeb je dodržováno. Vedle toho je nutné poznamenat, že trestní sazby jsou často přísnější a že třináct členských států nezahrnulo do svých právních předpisů hlediska množství a/nebo poškození zdraví.

2.4.3. *Závažné trestné činy spáchané v rámci zločinného spolčení (čl. 4 odst. 3 a 4)*

- (1) Závažné trestné činy spáchané v rámci zločinného spolčení / drogy (čl. 4 odst. 3)

Zohlednění úlohy organizovaného zločinu trestněprávními předpisy v oblasti nedovoleného obchodu s drogami je v EU značně rozšířené. Sedmáct členských států (AT, BE, CZ, DE, EE, FI, FR, HU, LT, LU, LV, NL, PL, PT, RO, SI, SK) uplatňuje tresty s horní hranicí trestní sazby nejméně 10 let, pokud byl čin spáchán v rámci zločinného spolčení. NL upravilo svůj právní předpis o omamných látkách tak, aby do něj zvlášť zahrnulo trestný čin účasti na zločinném spolčení, a to nad všeobecné ustanovení trestního zákoníku v této oblasti. DK, IE a SE nemají zvláštní ustanovení týkající se organizovaného zločinu, ale dodržují předepsané trestní sazby. U tří členských států (BE, LU, SI) pak Komise neměla dostatečné podklady, aby u nich mohla pojem zločinného spolčení analyzovat.

¹⁵ Viz pracovní dokument ohledně okrajových výhrad k BG, LT, LV, SE.

¹⁶ Kvůli chybějícím specifickým informacím nebylo BG vzato v potaz.

¹⁷ 16 roků.

Je třeba zdůraznit, že členské státy nepožadují, jak to činí rámcové rozhodnutí, aby byl takový trestný čin spojen s velkým množstvím drog nebo s drogami, které nejvíce poškozují zdraví¹⁸.

Více členských států má k tomu stupnici trestů odlišnou podle toho, jakou úlohu hrál pachatel trestného činu ve zločinném spolčení (účast, vedení, financování atd.). U klasického trestného činu (účast) se horní hranice trestní sazby obvykle pohybuje nad 10 let. V osmi členských státech (BE, CZ, DE, LT, LV, NL, PT, SI) je tak maximální trest 15 let či více, zatímco v šesti členských státech (EE, FR, LU, PT, RO, SK) je 20 nebo více let. Trestné činy v oblasti nedovoleného obchodu s drogami spáchané v rámci zločinného spolčení tím podléhají přísnějším trestním sazbám, než stanovuje rámcové rozhodnutí, jehož horní hranice je tudíž dodržována.

- (2) Závažné trestné činy spáchané v rámci zločinného spolčení / prekurzory (čl. 4 odst. 4)

Zohlednění úlohy organizovaného zločinu trestněprávními předpisy v oblasti nedovoleného obchodu s prekurzory je v EU rovněž rozšířená, ale rozdíly jsou lehce výraznější než u drog.

Třináct členských států (CZ, DE, FI, HU, LT, LU, LV, NL, PL, PT, RO, SI, SK) má právní předpisy proti nedovolenému obchodu s prekurzory, které zohledňují úlohu organizovaného zločinu. Zvýšenou přísnost lze také zaznamenat, pokud jde o tresty. Pět členských států (CZ, FI, HU, LV, PL) tak stanoví horní hranici trestní sazby od 6 do 10 let, zatímco osm členských států (DE, LT, LU, NL, PT¹⁹, RO, SI, SK) stanoví tuto hranici na 15 a více let²⁰.

Je třeba poznamenat, že sedm členských států (AT, BE, DK, EE, FR, IE, SE) nemá právní předpisy týkající se zločinného spolčení v oblasti prekurzorů, nebo o nich případně nepodalo informaci²¹. Ovšem trestní sazby uplatňované u základních trestných činů souvisejících s nedovoleným obchodem s prekurzory ve výše uvedených členských státech jsou jako tak již na horní hranici trestní sazby ve výši 5 let a více. Provádění čl. 4 odst. 4 je proto uspokojivé.

2.5. Propadnutí (čl. 4 odst. 5)

Třináct z 21 členských států, které odpověděly, (AT, DE, DK, EE, FI, FR, LU, LV, PL, PT, RO, SE, SK) předložilo svá zvláštní ustanovení ohledně propadnutí obsažená v právním předpisu o omamných látkách, zatímco šest členských států (CZ, HU, IE, LT, NL, SI) oznámilo ustanovení obsažená v trestním zákoníku. BE a BG nepředložily žádné ustanovení. Propadnutí látek, jež jsou předmětem trestných činů, je obecné. Pokud jde o propadnutí nástrojů, výnosů a majetku v hodnotě odpovídající těmto výnosům, Komise odkazuje na svou zprávu²² o provádění rámcového rozhodnutí Rady 2005/212/SVV²³ ze dne 24. února 2005 o konfiskaci výnosů a majetku z trestné činnosti a nástrojů trestně činnosti.

¹⁸ Pouze Estonsko ho spojuje s obchodem s velkým množstvím drog.

¹⁹ V případě PT se maximální trestní sazba 10 let zvyšuje o třetinu, to znamená na necelých 15 let.

²⁰ LT, LU, NL, RO a SK kromě toho počítají s maximální trestní sazbou ve výši 20 let a více odnětí svobody.

²¹ U DK a FR viz poznámky k článku 2 odst. 1 bod d).

²² KOM(2007) 805 v konečném znění, 17. prosince 2007.

²³ Úř. věst. L 68, 15.3.2005.

2.6. Zvláštní okolnosti (článek 5)

Článek 5 umožňuje členským státům zavést systém zmírnění trestů osobám, které se běžně označují za „korunní svědky“. Všechny členské státy podaly informace o svých vnitrostátních systémech zmírnění trestů kromě BG, FR, NL a SI. Šest členských států (AT, HU, LU, LV, PT, RO) kromě toho má v rámci svého právního předpisu o omamných látkách specifický systém zmírnění trestů pro zmíněné „korunní svědky“. Četné členské státy rozlišují, zda již bylo zahájeno trestní stíhání či ne, a některé počítají vedle zmírnění trestu také s jeho zproštěním. Žádný z nich ale nezměnil své právní předpisy kvůli rámcovému rozhodnutí.

2.7. Odpovědnost právnických osob a sankce ukládané právnickým osobám (články 6 a 7)

Pokud jde o článek 6, spočívá hlavní potíž v uznání pasivní odpovědnosti právnické osoby (čl. 6 odst. 2). Deset členských států (AT, DE, DK, FI, HU, IE, LT, NL, PL, RO) má právní předpisy v souladu s článkem 6, ovšem osm členských států (BE, BG, EE, FR, LU, LV, PT, SI) nepředložilo dostatečné informace, a to především ohledně čl. 6 odst. 2. Kromě toho dva členské státy nemají žádný právní rámec stanovující odpovědnost právnických osob (CZ, SK) a zúžený výklad pojmu pasivní odpovědnosti v SE mu neumožňuje být v plném souladu s čl. 6 odst. 2. Pokud jde o čl. 6 odst. 3, nemají s ním členské státy výraznější potíže.

Pokud jde o článek 7, kromě dvou členských států (CZ, SK), které prohlašují, že v této oblasti dosud nevypracovaly odpovídající právní rámec, LU počítá s odpovědností právnických osob bez finančního postihu, což je v rozporu s ustanoveními čl. 7 odst.1. Deset členských států (AT, BE, DE, FI, FR, LT, LV, PL, RO, SE) předložilo právní předpisy formálně v souladu s článkem 7 na rozdíl od osmi členských států (BG, DK, EE, HU, IE, NL, PT, SI), které poskytly neúplné nebo nepředložily žádné informace, a to především ohledně výše pokut.

Pouze tři členské státy (FI, RO, SE) změnily své právní předpisy tak, aby byly v souladu s články 6 a 7. Komise proto upozorňuje členské státy na nízkou úroveň obdržených informací o provádění rámcového rozhodnutí vzhledem k odpovědnosti právnických osob.

2.8. Soudní příslušnost a trestní stíhání (článek 8)

Protože všechny členské státy uznávají zásadu územní příslušnosti (čl. 8 odst. 1 písm. a), soustředí se rozbor na písmena b) a c), to znamená na případy, kdy byl trestný čin spáchán mimo území členského státu. Vedle toho vstupem v platnost evropského zatýkacího rozkazu ztratil odstavec 3 své opodstatnění.

Nepřihlédne-li se ke skutečnosti, že nebyly předloženy informace o trestných činech zčásti spáchaných na území členského státu, považuje Komise právní předpisy jedenácti členských států (AT, CZ, DE, DK, EE, FI, FR, LT, NL, PL, SE) v souladu s celým článkem 8. Deset členských států (BE, BG, HU, IE, LU, LV, PT, RO, SI, SK) naopak nutné informace nepředložilo.

V souladu s čl. 8 odst. 4 uvědomilo šest členských států (AT, DE, DK, EE, FR, SE) Komisi o svém rozhodnutí použít odstavec 2 a prohlásilo, že vylučuje nebo omezuje svou soudní

příslušnost v případech, kdy trestný čin spáchaný mimo jejich území je spáchan ve prospěch právnické osoby usazené na jejich území (odst. 1 písm. c).

Přes uvedené zůstává míra provádění nejasná, protože osm členských států (BE, BG, HU, IE, PT, RO, SI, SK) nepředložilo ohledně provádění odst. 1 písm. c) ani dostatečné informace a ani prohlášení, zatímco s tímto bodem je v souladu pouze pět členských států (CZ, FI, LT, NL, PL).

3. FUNGOVÁNÍ A DOPADY NA SOUDNÍ SPOLUPRÁCI

Potíže při studii fungování a dopadů rámcového rozhodnutí na soudní spolupráci spočívají hlavně ve sběru údajů ze soudních postupů uvnitř členských států. Komise proto vycházela z údajů agentury Eurojust a z údajů Evropské soudní sítě (dále jen „ESS“). Agentura Eurojust předložila dne 14. listopadu 2008 přehled statistik týkajících se případů nedovoleného obchodu s drogami zaevidovaných agenturou Eurojust mezi 1. lednem 2004 a 12. listopadem 2008. Od ESS si Komise vyžádala údaje prostřednictvím dotazníku, který byl předán všem jejím kontaktním místům²⁴.

3.1. Příspěvek Eurojustu

Během výše zmíněného období zaevidovalo kolegium Eurojustu 771 případů nedovoleného obchodu s drogami, přičemž křivka jasně stoupá: ze 77 případů v roce 2004 na 207 případů v roce 2007. Případy drog představují 20 % případů řešených Eurojustem mezi rokem 2004 a rokem 2008.

Členské státy, které Eurojustu předložily nejvíce případů obchodu s drogami, jsou Itálie (81 případů), Francie (72 případy) a Nizozemsko (71 případ), zatímco nejméně zapojené členské státy jsou Malta (1 případ), Kypr (1 případ), Irsko (2 případy) a Slovensko (2 případy).

Členské státy, na které se Eurojust nejvíce obracel, jsou Nizozemsko (264 x), Španělsko (243 x) a Itálie (171 x), zatímco členské státy, na které se obracel nejméně, jsou Malta (3 x), Kypr (8 x), Slovensko (9 x) a Lotyšsko (9 x).

Statistiky obecně ukazují mimořádné zapojení Nizozemska, Itálie, Francie a Německa, a to ať jako žadatelů, tak jako vykonavatelů. Švédsko a Portugalsko předložilo poměrně vysoký počet případů obchodu s drogami (v pořadí 64 a 57), zatímco na Španělsko a Spojené království se ve velké míře obracely jiné státy (v pořadí 243 a 102 x). Naopak nejméně zapojené státy, ať už jako žadatelé nebo vykonavatelé, jsou Malta, Kypr, Lotyšsko a Slovensko.

Zajímavé je také zjištění, že ze 151 případů obchodu s drogami spojených s jedním nebo více trestnými činy jich je 65 spojeno s účastí na zločinné organizaci.

Z těchto údajů vyplývá, že od roku 2004 soudní spolupráce prostřednictvím Eurojustu mezi členskými státy v oblasti obchodu s drogami nepochybně stoupá. Nicméně je v této fázi

²⁴ Tyto dokumenty jsou uvedeny v pracovním dokumentu.

nemožné oddělit účinek samotného rámcového rozhodnutí na tuto spolupráci a změřit jeho dopad. A právě na tuto otázku se zaměřil dotazník zaslaný ESS.

3.2. Příspěvek Evropské soudní sítě

Na dotazník Komise odpověděla kontaktní místa ESS v deseti členských státech (CZ, DE, FI, FR, HU, IE, LV, LU, PL, PT).

Obecný obrázek, který z jejich příspěvků vyplývá, je, že rámcové rozhodnutí sice praktici znají, ale přikládají mu nepodstatný význam, protože vyvolalo málo změn ve vnitrostátních právních předpisech. Jelikož se rámcové rozhodnutí přímo netýká soudní spolupráce a jelikož žádný členský stát zřejmě nemá ústřední systém, který by umožňoval měřit vývoj soudní spolupráce v oblasti obchodu s drogami, zůstává otázka dopadu rámcového rozhodnutí na tuto spolupráci nezodpovězena. Odevzdané odpovědi často svědčí o poměrných rozpacích dotazovaných praktiků, jako např. v FI, FR a PT.

Ve Finsku se kontaktní místo na jedné straně domnívá, že změny, ke kterým došlo od přijetí rámcového rozhodnutí, jsou nepodstatné a že rozhodnutí nemá vliv na soudní spolupráci, a na druhé straně že není možné dojít k objektivním závěrům vzhledem k nedostatečnému odstupu a neexistenci sledování, které by tento dopad umožnilo vyhodnotit.

Také ve Francii se kontaktní místo zmiňuje o neexistenci systému, který by umožnil ústředním orgánům mít přesný přehled o všech žádostech o vzájemnou pomoc v oblasti omamných látek. Francouzské soudy sice zjišťují celkové zlepšení kvality provádění svých žádostí o vzájemnou pomoc v oblasti obchodu s omamnými látkami, ta se ale výrazně liší podle jednotlivých dotčených zemí. Z odpovědí také vyplývá, že zásah styčných soudců nebo zástupců Eurojustu často umožňuje provedení složitých koordinovaných akcí. Kontaktní místo přesto uzavírá, že je těžké určit, zda k těmto zlepšením došlo v důsledku provádění rámcového rozhodnutí členskými státy, a že obecné zlepšení spolupráce během posledních pěti let je zřejmě spíše výsledkem toho, že soudci nabyli určitou evropskou soudní kulturu, než výsledkem provádění tohoto nástroje.

Podle kontaktního místa v Portugalsku je rámcové rozhodnutí známé ale obecně málo používané, protože vnitrostátní právní předpisy se již vyvíjely stejnými směry. V oblasti soudní spolupráce nebyla zaznamenána žádná zvláštní změna a doporučuje se více používat stávající pravidla, která jsou součástí nových nástrojů spolupráce.

4. ZÁVĚRY

Provádění rámcového rozhodnutí není zcela uspokojivé. Většina členských států zajisté již často dodržovala určitý počet ustanovení. Ale několik jich také ve svých často neúplných odpovědích ukázalo, že stále nezměnilo své platné právní předpisy, přestože to rámcové rozhodnutí vyžadovalo. A hlavně šest členských států nepředložilo vůbec žádné informace. Sbližování vnitrostátních opatření v boji proti obchodu s drogami tak pokročilo jen velmi málo. Slabý dopad rámcového rozhodnutí potvrzují příspěvky ESS. Za současného stavu je obtížné prokázat vazbu mezi rámcovým rozhodnutím a pokrokem v soudní spolupráci dokládanou Eurojustem. Komise proto vyzývá členské státy, které tak dosud neučinily nebo tak učinily pouze částečně, aby dostály svým povinnostem vyplývajícím z článku 9

rámcového rozhodnutí a předložily v nejkratším možném termínu Komisi a generálnímu sekretariátu Rady všechna svá opatření k provádění.